

EXEMPLU DE BUNE PRACTICI ÎN GRADINIȚE ÎN CADRUL ACTIVITĂȚILOR OUTDOOR

Prof. înv. Preșcolar OPREA NELUȚA

Școala Gimnazială "Duiliu Zamfirescu" Focșani

Structură: Grădinița cu P.N Nr.7

Copilăria timpurie reprezintă cea mai importantă perioadă din viața copilului, întrucât este marcată de momente cruciale pentru succesul său de mai târziu, la școală și în viață. Intervenția adultului asupra copilului în această perioadă este fundamentală. Educația timpurie vizează intervalul de timp cuprins între naștere – pentru că din momentul când se naște copilul începe să se dezvolte și să învețe, și până la 6/7 ani – vârsta intrării la școală. Educația timpurie se realizează în atât în mediul familial, cât și în cadrul serviciilor specializate, precum creșa sau grădinița. Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal. Noul tip de educație se bazează pe patru competențe fundamentale: a învăța să cunoști (să știi); a învăța să faci; a învăța să trăiești împreună cu ceilalți; a învăța să fii; Toate aceste concepte se regăsesc în activitățile de tip outdoor. Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal. Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor însă pentru a da o definiție simplă putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber, învățarea experiențială („*Înveți cu creierul, mâinile și inima!*”). Termenul poate include educația pentru mediu, activități recreative, dezvoltare personală, terapie prin aventură etc. Principala provocare pentru organizatorul unei activități outdoor este cum să transforme materia primă din mintea elevului, trecând-o printr-un proces de învățare intenționată, în competențe funcționale. Educația actuală trebuie să fie holistică și integratoare, bazată pe procesul de a da sens oricărei întâmplări și experiențe proprii. Ideea că experiența, învățarea și progresul sunt interconectate se află la baza diferitelor programe outdoor.

Experiența pe care o trăiesc copiii este consistentă în timp și le oferă acestora înțelegerea noțiunii de continuitate-trecut-prezent-viitor. Experiența are loc într-un anumit context și îl forțează să facă conexiuni și să interacționeze cu mai multe domenii pentru a înțelege întregul.

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al copilului. Pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, de a fi inclus social, de a fi activ și responsabil, de a se simți în siguranță.

Educația de tip outdoor nu eclipsează educația din sala de clasă, ci îi imprimă o altă demnitate și consistență. Este o formă de stimulare și „împlinire” a ei, prin extensiuni, aplicații, prefațări de noi căutări. Educația de tip outdoor este o modalitate prin care este stimulat potențialul creativ al cadrului didactic. Educatoarea este pusă în situația în care să găsească soluții de învățare astfel încât rezultatul să se poată citi pe fața copiilor, dar în același timp să îmbine utilul cu plăcutul. „Natura poate sa-ți slujească de carte, de profesor, de povățuitor. Ea te cheamă, ea îți procură, cu mici mijloace, tot ceea ce vei avea nevoie mai târziu. Nu închide această carte plină de învățături înțelepte. Nu o neglija pentru celelalte cărți în care se cuprind numai strofe din cântarea întreagă ce stă înaintea ta” (Ion Simionescu).

Bibliografie:

- Ciolan Lucian, (2008) „Învățarea integrată, fundamente pentru un curriculum transdisciplinar”, Ed. Polirom, București;
- Ionescu Miron, Radu Ioan, 2001, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca;
- Lifelong Learning Programme, (2013), Manual de educație outdoor”, Primăria Cătunele;